

Erotic Novel

เมื่อดทราย

ใจที่เรียวรุ้ง

เมื่อองค์รักข่มขืนมาด้าย VS สาวแก่นเรียวเปรี้ยวซ่า
หัวใจจึงถูกไฟรักรักเรือดเข้าใส่อย่างไม่ทันตั้งตัว

เพลงมินา

ผลงานลำดับที่ 9 ของธารจันทร์สำนักพิมพ์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ

ชื่อหนังสือ เม็ดทรายใต้เรือวิ่ง (ชุดเล่ห้รักในรอยทราย)

ประเภท นิยาย

ผู้แต่ง เพลงมีนา

พิมพ์ครั้งที่แรก 2552 สำนักกนกสูงก พับลิตซิง

พิมพ์ครั้งที่สอง 2559 ธารจันทร์สำนักพิมพ์

เจ้าของ คุณพินประภา ชันชวธ

บรรณาธิการ คุณนพวง หิตูธีระนันท์

ฝ่ายศิลปกรรม / รูปเล่ม นายคิงดาว

พิสูจน์อักษร นายคิงดาว

จัดพิมพ์โดย : ธาร จันทร์สำนักพิมพ์ (สำนักพิมพ์ในเครือคิงดาวสำนักพิมพ์)

สำนักงานเลขที่ : 124 หมู่ 1 บ้านคันคำ ตำบลแก้ง อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

โทรฯ 088-513-4475/061-556-3401/086-228-4421

E-mail : admin@bannakkhian.com

เว็บสำนักพิมพ์ : <http://www.bannakkhian.com>

พิมพ์ที่ : อภิชาตการพิมพ์ 1112/111 ถนนคังเมืองบ้ญชา ตำบลตลาด อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000 โทรฯ 043-721-403

สงวนลิขสิทธิ์ตามกฎหมาย

ราคา 129 บาท

คำนำเพลงมีนา

จาก ลิขิตรักในเพลิงทราย สู่ เล่ห์รักจรัสทราย และ
พบกับ เม็ดทรายใต้เรียวรุ้ง ซึ่งจะเป็นเรื่องราวขององค์กรหนุ่ม
กับเปรมวดี เพื่อนสาวของอารยาที่บัดนี้ได้เป็นพระชายาแห่งบา
ฮาเนียแล้ว

เม็ดทรายใต้เรียวรุ้ง คือเรื่องราวของหนุ่มสาวที่ดั่งเลใน
รัก ทั้งที่หัวใจของพวกเขาเรียกเรื่องหากันแต่ต่างฝากต่างมีพันธะ
ในชีวิตของตนเอง ทว่าความรักเป็นสิ่งมหัศจรรย์ของโลกใบนี้
และความรักก็ส่องแสงนำทางหัวใจของคนทั้งคู่

รวมลุ้นรักกับคนทั้งสองและเป็นกำลังใจให้นักเขียนด้วย
นะคะ

หากทากันได้ที่ www.facebook.com/PlengMeNa

เพลงมีนา

บทที่ 1

ร่างสูงใหญ่ยืนลึกลงอยู่ริมถนนพระอาทิตย์อยู่ครู่หนึ่ง เขาพยายามกดปุ่มบนโทรศัพท์มือถือเพื่อติดต่อเจ้าหน้าที่ของเขาแต่ดูเหมือนว่าคืนวันศุกร์อย่างนี้คงไม่ยากมีใครทำงานนอกเวลานัก

ฝนที่โปรยปรายลงมาไม่ขาดสายแม้ว่าจะไม่รุนแรงนักแต่ก็ทำให้รู้สึกรำคาญ ภาพคู่รักดวงคู่เข้าไปในผับทำให้เขาถอนหายใจอย่างไม่รู้ตัว ห้องพักในโรงแรมสุดหรูไม่ได้เข้ายวนพออยากให้เขากลับที่พักเลยสักนิด และนี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เขามาเมืองไทย จึงไม่ใช่เรื่องยากหากจะยกมือเรียกแท็กซี่สักคัน ทว่าความเปลี่ยวเหงาที่ถล่มเข้าสู่จิตใจทำให้เขาตัดสินใจเดินเข้าผับเล็กๆ ริมถนนทรงเสน่ห์แห่งนี้

เสียงเพลงสโตน์บลูคังก้องผับโดยเฉพาะเสียงโซโล่กีตาร์ที่ได้ใจนักฟังให้โยกตัวตามจังหวะเพลง รื่นเล็กน้อย แต่คบแต่งอย่างมีสโตน์และดนตรีที่ไพเราะเรียกลูกค้าได้แน่นร้าน เขา

บทที่ 3

เปรมวดี ลืมตาตื่นพร้อมอาการเวียนศีรษะราวกับจะ
ระเบิดออกมาเป็นเสียงๆ และเพราะอาการแบบนี้ทำให้เธอได้แต่นอน
ลืมหูลืมตาอยู่บนเตียงนอนหนานุ่มสีขาวสะอาดตา พยายามคิดอยู่
ว่าเมื่อคืนเกิดอะไรขึ้นกับชีวิต?

“ฉันจะไม่กินเหล้าอีกแล้ว” เปรมวดีจ้องงากับตัวเองรู้สึก
ลำคอแห้งผากราวกับเป็นกระดาดขมทนาย นึกโทษอดีตคนรักรายที่
สิบสองที่เธอทำให้กลายเป็นนางเมรัจฉิมาไปเสียนี้

“ดื่มได้แต่อย่าให้มันหนักนัก”

“!?!”

เปรมวดีลุกพรุดขึ้นจากเตียงอย่างตกใจเมื่อได้ยินเสียง
ผู้ชายอยู่ใกล้ๆ แต่เมื่อลุกขึ้นนั่งเธอจึงรู้ว่าร่างกายของตนเองไม่มี
เสื้อผ้าสักชิ้น! มือเรียวดังต้องรีบคว้าผ้าห่มขึ้นคลุมอกอ้อมทันที และ
เมื่อเหลียวมองรอบข้างจึงรู้ว่าห้องที่นอนอยู่ที่นี่ไม่ใช่ที่บ้านของเธอ

แต่มันเป็นที่ไหนก็ไม่รู้!!!

บทที่ 5

เปรมวดีเงยหน้าขึ้นจากเอกสารในมือก่อนจะลุกขึ้น บิดตัวไปมาแก้เมื่อยขบหลังจากที่นั่งอ่านเอกสารเกี่ยวกับการ ประกอบธุรกิจโฮมสเตย์อยู่หลายชั่วโมง เธอเคยคิดว่าตัวเองบ้า พลังทำงานไม่มีวันหยุดอยู่แล้วนี่แม่ของเธอยังมีพลังงานเหลือใช้ มากกว่าเธอด้วยซ้ำ

“เมื่อยก็ให้เด็กในร้านนวดให้ช้กะหนูแป้ม” เสียงพี่น้อง ทักเมื่อเห็นเปรมวดีบีบนวดต้นคอตัวเอง หญิงสาววัยสามสิบต้นๆ วางขนมไทยซึ่งเป็นของว่างพร้อมน้ำมะตูมหอมกรุ่นให้หญิงสาว

“มันไม่เมื่อยขนาดนั้นหรือคะ” เปรมวดียิ้มทะเล้นแล้ว รับน้ำมะตูมขึ้นจิบ “ได้น้ำมะตูมฝีมือพี่น้องก็หายเหนื่อยแล้ว”

“ช่างพูดจริงนะ” พี่น้องหัวเราะอารมณ์ดีไปด้วย แม้ว่าเธอ จะไม่ใช่ญาติแท้ๆ กับเปรมวดีแต่ก็อดเอ็นดูหญิงสาวเหมือน น้องสาวแท้ๆ ของตัวเองไม่ได้

“งานเยอะหรือคะ”

บทที่ 6

‘โฮมสเตย์’ เป็นการท่องเที่ยวที่เน้นการศึกษา แลกเปลี่ยนวัฒนธรรม ระหว่างนักท่องเที่ยวซึ่งเปรียบเสมือนกับแขกที่มาพักกับเจ้าของบ้าน หรือผู้ประกอบการโฮมสเตย์ โดยส่วนใหญ่ผู้ประกอบการโฮมสเตย์มีอาชีพหลักของตนเองอยู่แล้ว โฮมสเตย์นั้นเป็นเพียงอาชีพเสริมเพื่อสร้างรายได้เสริมให้กับครอบครัวหรือชุมชนนั้นๆ รวมทั้งเป็นการช่วยเผยแพร่วัฒนธรรมไทยในรูปแบบต่างๆออกสู่สายตาชาวต่างชาติ การจัดการโฮมสเตย์ให้ได้มาตรฐานสามารถสร้างความพึงพอใจ และสร้างความประทับใจให้กับแขกผู้ที่มาพัก ดังนั้นการได้รับตรารับรองมาตรฐานและประกาศนียบัตรจากสำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยวมีส่วนสำคัญเป็นอย่างยิ่ง ที่นักท่องเที่ยวจะใช้เป็นเกณฑ์ในการตัดสินใจเลือกพักโฮมสเตย์

การบริหารจัดการโฮมสเตย์ให้ได้มาตรฐานตามเกณฑ์ที่ทางสำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยวได้สร้างขึ้นมา นั้น ต้องสามารถติดตามและประเมินผลได้อย่างเป็นรูปธรรม ดังนั้นจึงต้องมีการ

บทที่ 8

ตลอดระยะทางที่ขับรถจากใจกลางกรุงเทพฯ จนมาถึงบ้านเกิดของเปรมวดีใช้เวลาราวสามชั่วโมงเศษ แม้จะไม่ไกลเมืองหลวงนักแต่หญิงสาวก็ไม่ยอมให้หนุ่มอาหรับเป็นพลจับแม้ว่าเขาจะอาสาที่จะตามที

“ฉันไม่ไว้ใจพวกที่ขับรถยุโรป”

“ผมขับรถพวงมาลัยขวาได้นะ”

คานันหัวเราะในลำคอ เขายอมรับว่าการนั่งเฉยๆ มีคนขับรถให้ย่อมสบายกว่าการเป็นฝ่ายควบคุมรถเสียเอง แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ไม่ยอมเอาเปรียบหญิงสาวให้เป็นฝ่ายขับรถคนเดียวเพียงเพราะเธอระแวงว่าเขาจะไม่รู้กฎจราจรของคนเอเชีย

“เดี๋ยวถึงเวลาขอความช่วยเหลือแล้วฉันจะบอกคุณเองแหละ” เปรมวดีทำจมูกย่นเธอเสียเวลากว่าจะฝ่าการจราจรจากกรุงเทพฯ อยู่เกือบหนึ่งชั่วโมงเต็มๆ แต่เมื่อออกมาชานเมืองได้สำเร็จการเดินทางค่อนข้างมากขึ้น

“ผมจะรอให้คุณใช้งานนะครับ”

บทที่ 10

ร่างสูงใหญ่นั่งอ่านเอกสารที่ปริ้นมาจากคอมพิวเตอร์ รายงานดังกล่าวทำให้เขาฉิวปากออกมาไม่รู้ว่ามีเป็นเรื่องดีหรือไม่ที่เขาเกิดการ ‘อะใจ’ ตั้งแต่เห็นพฤติกรรมของ จาตุรงค์กับอาหารมื้อพิเศษในวันนั้น ความจริงบางเรื่องก็เป็นเรื่องส่วนตัวที่ไม่น่าจะดึงมาเกี่ยวกับธุรกิจ แต่หากประเมินแล้วว่าหุ้นส่วนมีพฤติกรรมอันจะนำพา ความล้มจมมาสู่บริษัทฯ เขาจำเป็นต้องกำจัดสิ่งนั้นอย่างไรก็ตาม ปรานี

คงไม่มีใครคาดคิดว่าหน้าตาอึมเข้มอย่างเขาจะเชื่อใคร ได้อย่างไม่มีคำว่าเมตตา

“เลขาเราทำงานได้ดีเกินคาดสงสัยต้องให้รางวัลพิเศษเสีย หน่อย”

คานันพึมพำกับตัวเองก่อนโยนเอกสารลงบนโต๊ะทำงาน ในโรงแรมสุทธรุจกลางกรุง เขาลุกขึ้นจากเก้าอี้ที่นั่งมานาน หลายชั่วโมง แล้วบิดตัวไปมาไล่ความเมื่อยล้าจากแผ่นหลัง แล้ว

บทที่ 12

“ที่นี่มีแต่น้ำผลไม้ นะคะ”

“ครับ”

“ฉันได้กลิ่นแอลกอฮอล์” เปรมวดียกไหล่แล้วรินน้ำมะตูมส่งให้เขา “น้ำมะตูมช่วยได้นะคะ”

“น้ำมะตูม?” เขารับทำสีหน้างุนงงก่อนยกแก้วน้ำขึ้นดมกลิ่นแปลกๆ

“มีคุณค่าทางยาจะเป็นยาระบายอ่อนๆ ช่วยขับลมแก้ท้องเฟ้อแล้วก็ช่วยย่อยอาหารแถมบำรุงธาตุทำให้ขับถ่ายดีและเจริญอาหารที่สำคัญขับเสมหะแก้อาการร้อนในได้ดี”

“ดื่มแก้วเดียวช่วยได้มากขนาดนี้เลยหรือครับ”

“ดื่มมากๆ ซิคะ จะได้ประโยชน์มากๆ” เธอฉีกยิ้มกว้างเหมือนกำลังถูกล้อเลียน “อ้อ! ที่นี่มีกฎหมายมาไม่จับด้วยนะคะ”

“คุณรู้ได้ไงว่าผมขับรถมา” เขาหลิวตาพลงดื่มน้ำมะตูมใส่น้ำแข็งเย็นชื่นใจ เฮ้อ! อุตุสำห้อบน้ำพรมน้ำหอมแล้วยังได้กลิ่นไวน์อีกหรือนี่!

บทที่ 14

เปรมวดี ยืนถอนหายใจยาวอยู่บนดาดฟ้าเรียอร์ช ใจ
จริงของเธอก็ชื่นชอบทะเลอยู่หรือหากเลือกได้เธอก็จะมา
พักผ่อนที่ทะเลใกล้ๆ กรุงเทพฯ แต่ส่วนใหญ่มักจะมาเพราะอาการ
ความรักซำรุดการเพราะได้นั่งมองแผ่นน้ำกว้างสุดกว้างแสนไกล
สุดไกลนั้นช่วยปลดปล่อยจิตใจได้เป็นอย่างดี

“ทำไมต้องพามาเกาะด้วยนะ ทำเหมือนกลัวว่าเราจะหนี
กลับบ้านได้งั้นแหละ”

“ก็เพราะผมกลัวคุณหนีไปจริงๆนี่ครับ”

“เอ๊ะ! ทำไมคุณชอบโผล่มาจากข้างหลังทุกทีเลยนะ”

หญิงสาวสะดุ้งสุดตัวแต่ฝืนเก็บอาการไว้ ลมบนดาดฟ้า
เรือแรงจนเธอต้องคอยจับหมวกसानไบใหญ่ที่สวมกันแดด

“ก็เป็นคนคอยคุ้มกันภัยให้คุณแป๊มไม่ดีหรือครับ” แม้มุม
ปากจะยิ้มแต่ดวงตาสีเทาคุณั้นกลับอ่อนโยนจนน่าหลงใหล

บทที่ 16

บริเวณชายหาดหน้าริสอร์ทถูกเนรมิตให้กลายเป็นงาน
ปาร์ตี้ริมหาดที่แสน โรแมนติก โคมไฟแสนน่ารักประดับประดา
ทั่วงานรวมทั้งดอกกุหลาบสีขาวที่ส่งกลิ่นหอมละมุนละไม

โศรดาพยายามข่มความริษยาที่เผาไหม้จิตใจของตนเอง
ภายใต้หน้ากากที่ยิ้มแย้มสดใสตลอดเวลา ภาพชายหนุ่มที่เธอ
หมายตาอ้อมรั้วที่เปียกปอนหายเข้าไปในบังกะโลนานสองนาน
กว่าจะที่เขาจะกลับออกมาอีกครั้งทำให้เธอแทบจะเดินเร่ๆ หรือ
ฉีกอกทิ้งผมให้หายแค้น!

ผู้หญิงคนนั้นมีอะไรดีนะ! ทำไมคุณคานันถึงให้
ความสำคัญกับผู้หญิงธรรมดาๆ ที่เป็นแค่เจ้าของสปาเล็กๆ คน
หนึ่งเท่านั้น

ใบหน้าเพื่อนคราวบางๆ ยิ้มกว้างออกมาเมื่อเห็นชายหาด
ดงงามตามที่ไปปรารถนา แต่เขาก็ต้องสะดุ้งเมื่อโศรดาปราดเข้ามา
คล่องแคล่วคานันทันทีที่เห็นชายหนุ่มก้าวเข้ามาในบริเวณงานอก
แต่ตั้งเบียดเข้ามาชิดจนมองเห็นเนินเนื้อที่แทบล้นทะลักออกมา

บทที่ 18

พายุฝน เเทกระหน่ำลงมาอย่างหนัก ทะเลยามค่ำคืนในเวลานี้ช่างดูน่ากลัวเหลือเกินความมดงามแทบไม่มีกลายเป็นความโกรธเกรี้ยวของท้องทะเลต้นไม้ที่ยืนต้นอยู่ริมหาดคล้ายจะหักลงเมื่อลมพัดอย่างแรง

ชายหนุ่มผู้มีร่างชุ่มน้ำฝนของเปรมวดีเข้ามาในบ้านพักริมหาดของเขาอย่างลำบากไม่ใช่ว่าตัวของเธอจะหนัก แต่เพราะพายุฝนหลงฤดูที่เล่นงานเหมือนจะทดสอบใจคน แต่เมื่อมาถึงอารีและพนักงานยืมดีใจที่หาเปรมวดีพบ แต่ทว่าร่างกายที่อ่อนปวกเปียกเพราะพิษไข้ของหญิงสาวทำให้ทุกคนวิ่งวุ่นเตรียมผ้าห่มและน้ำอุ่นทันที

กานันวางร่างของเปรมวดีลงบนโซฟาตัวยาวใหญ่กลางห้องของเขา โดยมีอารีเดินไปเปิดไฟฟ้าให้ภายในห้องได้สว่างขึ้น

ทำให้เห็นใบหน้าใสๆ ที่เวลานี้ปิดเปลือกตาสนิทเสื้อผ้าของเธอเปียก ชายหนุ่มถอนหายใจหนักๆ ก่อนที่จะวิ่งไปที่ห้องของตัวเองเตรียมที่นอนใหม่ให้เธอพร้อมกับเสื้อผ้าของเธอ

บทที่ 20

“ขนมไม่ร่อยหรือเป้ม”

“อะ!” เปรมวดีสะดุ้งเมื่อถูกพีน้อยทัก มือที่จับแก้วน้ำ
สมุนไพรร่วงกับเปลือยหลุดจากมือ แต่โชคดีที่เจ้าตัวรู้สึกรู้สีกตัวทัน
เสียก่อน

“เป็นอะไรไปทำไมใจลอยจังนะเรา” พีน้อยเอ่ยทักอย่าง
แปลกใจ “ตั้งแต่ไปทะเลกลับมานี่อาการแปลกๆ นะ”

“ไม่มีอะไรเสียหน่อยพีน้อย” หญิงสาวยึดหลังตรงแสสร้ง
ทำเป็นหยิบขนมปั่นลิบกินหน้าตาเฉยพอใจลอยคิดถึงเหตุการณ์
บนเกาะกุฎที่จากมาเมื่อสองสัปดาห์ก่อนแก้มใสก็แดงระเรื่อขึ้นมา
ทันที

“อ้อ! เพื่อนรามาแล้วนะ รีบไปซิ เจ้าเอารูปมาให้แล้ว”

“อ้อ! ชินมาแล้วหรือคะ” เปรมวดีรีบลุกจากเก้าอี้ทำงาน
แล้วเดินไปหาเพื่อนที่รออยู่ที่ห้องรับแขกทันที

ช่างผมหนุ่มยิ้มแก้มแทบปริเมื่อเห็นร่างของเพื่อนสาวที่
ตัวเองหลงรักก้าวเข้ามาใกล้พร้อมรอยยิ้ม “เรามาเร็วไปหรือเปล่า”

บทที่ 22

ต้องเผชิญหน้ากับความจริง

ฉัน ไม่ใช่คนที่เธอปรารถนา
เมื่อความรักมันสิ้นแล้วในแววดา
รุ่งไว้ก็ไร้ค่าต้องร่ำรานตายทั้งเป็น.

เสียงเพลงของชินจบลงพร้อมเสียงแซกโซโฟนที่
โหยหวน เปรมวดีสะดุ้งก่อนหันไปมองชายหนุ่มที่ยืนมองอยู่
ด้านหลังตัวเธอซึ่งเธอเองก็ไม่ว่าว่าเขาเล่นเพลงที่แต่งเองจบตั้งแต่
เมื่อไหร่กัน

“แป้นไม่สบายเหรอ” ชินเอ่ยถามทั้งที่รู้คำตอบอยู่แก่ใจ

“ก็ไม่ใช่ไรนี่” เปรมวดีฝืนยิ้ม

“คืนนี้เราไปงานวัดกันนะ ตอนอยู่กรุงเทพฯ เราไม่เคยไป
เลย” ชินเอ่ยปากชวนแล้วหยิบเสื้อเชิ้ตตัวใหญ่มาคลุมร่างของหญิง
สาวที่นั่งเหม่อที่ศาลาริมน้ำ